

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **B. M.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011 čj. OAM-70/ZA-ZA06-ZA14-2011, t a k t o :

- I. Žaloba se v té části, ve které nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13 a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z a m í á .
- II. Rozhodnutí žalovaného se v té části, ve které žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14 a § 14a zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z r u š u j e a v ě c s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

- IV. Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana se určuje částkou 5.760,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jak krajský soud ověřil ze správního spisu, přicestoval do České republiky již v květnu 2000 a pobýval zde až do září 2003. Po neúspěšném výsledku řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany se navrátil do Gruzie, Zpět do České republiky přicestoval v říjnu 2010 a to z důvodů ekonomických a zdravotních. V republice pobýval nelegálně, druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu výrazného zhoršení zdravotního stavu.

Žalovaný posoudil přednesené důvody, shromáždil informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil.

Žalobce reagoval na negativní rozhodnutí včasnou žalobou. Značnou část žaloby věnoval popisu svých zdravotních potíží a správnímu orgánu vytýkal, že nevzal v potaz vážnost jeho onemocnění. Správnímu orgánu především vytýkal, že o žádosti rozhodnul na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávně vyhodnotil přednesy žalobce a neopatřil si pro své rozhodnutí potřebné podklady. Popsal závažnost svého zdravotního stavu v souvislosti s onemocněním srdce a prodělanými mozkovými příhodami, pro který je nucen užívat léky. Poukázal na nedostupnost léků a lékařské péče pro případ nuceného návratu, kdy by tím došlo k ohrožení jeho zdraví a života. Dále upozornil, že sice nenamítal politické okolnosti svého odchodu, přesto dle jeho přesvědčení měl žalovaný posoudit jeho žádost i z této stránky. Žalovaný si měl proto opatřit cílenější a aktuálnější informace a teprve po jejich vyhodnocení ve vztahu k případu žalobce mohl objektivně rozhodnout. Trval na zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán svou reakci na žalobní námitky vtělil do písemného vyjádření ze dne 21. prosince 2011. Při argumentaci vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Popsal žalobní námitky a shrnul podstatné okolnosti žalobcova příběhu tak, jak jej sám žalobce prezentoval v průběhu správního řízení. Zdůraznil, že žalobce označil za důvod svého odchodu snahu vydělat si v zahraničí finanční prostředky. Nikdy netvrdil žádné problémy se státními orgány své země, nezmínil jakoukoli politickou aktivitu či diskriminaci své osoby z důvodů azylově-relevantních. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal po několika letech nelegálního pobytu v České republice v důsledku zdravotních problémů. Zdravotní

situací žalobce se správní orgán zabýval dostatečně a z informací o zemi původu vyplynulo, že žalobce měl a má v Gruzii možnost potřebné léčby. Tento závěr vycházel z informací o Gruzii, které pro dané řízení shromáždil. Připomněl, že věk a zdravotní stav není sám o sobě důvodem pro udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Odkázal na zprávu lékaře MUDr. Tomáše Klejmy, internisty a kardiologa, do jehož péče byl žalobce svěřen a který proto zná velmi dobře jeho zdravotní stav. Zpráva mimo jiné popisuje aktuální zdravotní stav žalobce včetně možnosti vycestování zpět do Gruzie bez toho, aniž by došlo k ohrožení jeho života. Žalovaný připomněl, že nižší standard zdravotní péče v Gruzii není dostatečným důvodem pro postup dle § 14 zákona o azylu. Žalobci nebyla v zemi původu v minulosti zdravotní péče odpírána a obecné informace o situaci v zemi nespovídají v jeho konkrétním případě o nemožnosti návratu ve smyslu § 14a či 14b zákona o azylu. Trval proto na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích. Krajský soud při jednání provedl důkaz lékařskou zprávou MUDr. Tomáše Klejmy z 21. 12. 2011, která byla žalovaným opatřena teprve poté, kdy o žádosti žalobce dne 2. 11. 2011 vydal rozhodnutí. Zpráva potvrzuje fakta o zdravotním stavu žalobce a možnosti jeho vycestování do Gruzie v tom znění, ve kterém jimi argumentoval správní orgán ve svém vyjádření. Žalobce vyslovil pochybnosti o objektivitě zprávy a zejména namítl, že zpráva byla vyhotovena bez jeho řádného vyšetření vyjma zjištěných hodnot krevního tlaku. Předložil aktuální lékařskou zprávu téhož odborníka ze 30. 3. 2012 s tvrzením, že údaje o funkčnosti a kapacitě srdce vypovídají o výrazném zhoršení zdravotního stavu. Trval na tom, že správní orgán nezjistil co nejuplněji skutkový stav, neboť zprávy o zemi původu, ze kterých při rozhodování vycházel, neposkytují jasný závěr o možném návratu žalobce tak, aby nebyl ohrožen jeho život a zdraví. Správní orgán rovněž setrval na svém stanovisku a namítl, že předmětná zpráva byla vyhotovena lékařem, který zná dobře zdravotní stav žalobce. Připomněl, že žalobce má v Gruzii rodinu, tedy možnost zázemí. Pro případ potřeby (nedostatek finančních prostředků na další léčbu apod.) může být žalobce, jak vyplývá ze shromážděných informací, zařazen do skupiny tzv. sociálně slabých osob.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud se před rozhodnutím ve věci samé seznámil s obsahem správního spisu, tedy skutečnostmi sdělenými žalobcem a informacemi o zemi původu shromážděnými správním orgánem. Správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2011, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovorů, které se konaly dne 11. 3. 2011 a 18. 3. 2011. Informace od žalobce doplnil zprávami o zemi původu, které k danému případu shromáždil a se kterými žalobce v souladu se zákonnou úpravou řádně seznámil. Jednalo se o následující zprávy: Zpráva MZ USA o stavu dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2010 z 8. dubna 2011, Zpráva o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 25. listopadu 2010 zaměřenou na oblast zdravotnictví, vycestování a na otázku návratu, Informace Human Rights Watch z ledna 2011 - výroční zpráva o Gruzii, Informace MZV č. j. 96078/2010-LPTP ze dne 25. února 2010, jejímž obsahem byla fakta ohledně dostupnosti a úrovně lékařské péče a postoj státních orgánů Gruzie vůči neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do země. Důkazy správní orgán doplnil informacemi vztahujícími se k situaci v Gruzii obsaženými v databázi ČTK k datu 7. srpna 2008.

V posuzované věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 4. 3. 2011 na základě žádosti uplatněné žalobce. V ní jako pohnutku svého odchodu uvedl „materiální a zdravotní důvody“. Objasnil, že toužil pracovat a potřeboval se léčit, což v Gruzii možné nebylo. Do České republiky se vracel opakovaně, naposledy přicestoval v říjnu 2007. Připustil, že zde pracoval a pobýval nelegálně, k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jej donutila vážnost jeho zdravotního stavu (nemocné srdce, opakované mozkové příhody, nutnost pravidelných návštěv lékaře včetně medikace). V pohovorech konaných ve dnech 11. 3. 2011 a 18. 3. 2011 potvrdil, že přicestoval do České republiky v roce 2000 a prokazoval se doklady svého bratra. Po zadržení policií požádal v roce 2001 o azyl a po neúspěšném řízení v září 2003 vycestoval zpět do Gruzie. V říjnu 2007 se navrátil a po uplynutí doby platnosti turistického víza zde pobýval nelegálně a pracoval. Jasně uvedl, že vážný zdravotní stav mu pracovní činnost znemožnil, neměl zdravotní pojištění ani prostředky na léčbu a léky, a proto požádal o udělení mezinárodní ochrany. Objasnil, že v České republice v minulosti pobýval dlouhodobě a opakovaně, nejprve v letech 1994 až 1998, poté v letech 2000 až 2003 a znovu se vrátil v říjnu 2007. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že prodělal tři mozkové příhody a to v roce 1998, 2003 a 2010. V roce 2007 jej postihl infarkt a dále je po operaci bypassu a trpí srdeční arytmií. Připustil, že v minulosti byl sice v Gruzii léčen, v případě návratu se obává, že však nebude mít finanční prostředky na potřebnou léčbu. Veškeré finanční prostředky posílal rodině do Gruzie. Poté, kdy nemohl ze zdravotních důvodů nadále pracovat, byl nucen požádat o udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedeného lze zcela jasně uzavřít, že žalobce nepředložil správnímu orgánu žádná tvrzení, která by jej zavazovala k hlubšímu posouzení otázky ohledně udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Námitku žalobce v tom směru, že i bez jeho jasného a konkrétního tvrzení měl žalovaný povinnost vyhodnotit žádost

žalobce i z „politického pohledu“ považuje krajský soud za zcela nepřípadnou. Jediným důvodem podání žádosti byl v tomto konkrétním případě u žalobce jeho zdravotní stav, který mu znemožnil nadále nelegálně pracovat, vydělávat si na živobytí a případnou léčbu. Žalobce se svou žádostí zcela bez pochybností domáhal udělení tzv. humanitárního azylu, žádné jiné skutečnosti, které by mohly být podkladem pro úvahy ve smyslu § 12 zákona o azylu nezmínil. Již několikrát bylo Nejvyšším správním soudem v Brně judikováno, že správní orgán není povinen domýšlet či vyhledávat azylově-relevantní důvody za situace, kdy žadatel žádná tvrzení v tomto směru nepředkládá a ze všech okolností případu včetně listinných důkazů nelze usoudit, že by žadateli problémy obsažené v § 12 zákona o azylu hrozily. Tento názor je uveden např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, čj. 1 Azs 45/2004-47, kde se říká: „*Jestliže z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplynulo, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“

Pokud tedy žalovaný uzavřel, že u žalobce neshledal azylově-relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu, pak krajský soud se s tímto závěrem bezvýhradně ztotožnil.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Je jistě možné akceptovat myšlenku žalovaného, který žádost žalobce označil za účelovou a podanou se záměrem legalizovat si další pobyt na území České republiky s ohledem na zdravotní stav, který mu nadále neumožnil vykonávat fyzické zaměstnání a pobývat v republice nelegálně. Důvody, pro které by zřejmě žalobci nebylo vyhověno s možností legalizovat si pobyt mají kořeny v jeho předchozím pobytu v České republice a v řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu) k jeho první žádosti. Krajský soud nebude zjištěné skutečnosti opakovat, neboť jsou jasné uvedeny v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, na které v tomto směru plně odkazuje.

Podstatná se tedy jeví žádost žalobce v tom směru, že se jí v zásadě dovolává udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Posouzení této otázky již považuje krajský soud ve shodě se žalobcem za nesprávné a souhlasí s argumentací ohledně nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Je pravdou, že žalovaný měl k dispozici řadu lékařských zpráv popisujících zdravotní stav žalobce, které svědčily o poměrně závažném zdravotním postižení. Dále si vyžádal obecné informace k otázce možné léčby žalobce v případě jeho návratu do Gruzie a k otázce návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochrany se zaměřením na postoj státních orgánů k těmto osobám.

Žalobce nicméně popsal a doložil lékařskými zprávami své zcela konkrétní zdravotní potíže a tvrdil tak vážný zdravotní stav, pro který je jeho návrat do Gruzie vyloučený, neboť by s ohledem na komplikovanou dostupnost potřebné léčby došlo k ohrožení jeho života.

Krajský soud ověřil, že žalobce v průběhu správního řízení doložil lékařské zprávy popisující jeho zdravotní stav. Ve zprávě MUDr. Tomáše Klejmy ze dne 8. 4. 2011 se uvádí, že u žalobce byla diagnostikována ischemická choroba srdeční, stav po koronárním bypassu (zárok proveden v Gruzii v roce 2007), stav o opakovaném infarktu myokardu, ischemická choroba dolních končetin, hypertenzní nemoc a výrazná rodinná kardiovaskulární zátěž. Další zprávy popisující žalobcovy zdravotní problémy a lékařské zákroky jsou součástí správního spisu. Žádná z předložených zpráv se ovšem nevyjádřila pro medicínského laika srozumitelně k faktické závažnosti zdravotního stavu žalobce a s tím související otázce reálné možnosti jeho návratu do Gruzie.

Za dané situace by krajský soud očekával, že si správní orgán opatří k výše uvedené problematice zcela konkrétní stanovisko odborného lékaře. Žalovaný ovšem takovou zprávu vyžádal teprve poté, kdy o věci rozhodl a žalobce napadl rozhodnutí správní žalobou. Zpráva MUDr. Tomáše Klejmy ze dne 21. 12. 2012, kterou si žalovaný cíleně opatřil až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí, popisuje žalobcův zdravotní stav s tím, že prognóza je však nejistá, žalobci se nicméně v České republice dostalo maximální péče o jeho zdraví a další kvalita života a délka přežití je dána respektováním léčebného režimu a kvalitou a dostupností kardiologické péče v Gruzii. Při jednání krajského soudu žalobce namítl neobjektivnost této zprávy a tvrdil, že cílenému vyšetření v souvislosti se svými zdravotními problémy se podrobil tři čtvrtě roku před vyhotovením zprávy. Následně byl lékařem kontrolován toliko jeho krevní tlak. Namítl tak vážný zdravotní stav, že jeho návrat do Gruzie je možné považovat za vyloučený. Na podporu této námítky předložil aktuální zprávu již zmiňovaného lékaře. Krajský soud ze zprávy MUDr. Tomáše Klejmy ze dne 16. 5. 2011 zjistil, že výsledky vyšetření srdce uvádějí následující hodnoty: EF dle Teich 51% falešně vysoká, klinická EF kolem 35%. Zpráva téhož lékaře vyhotovená dne 30. 3. 2012, kterou žalobce předložil u jednání soudu, k těmto hodnotám uvádí: EF dle Teich 32%, klinická skutečnost ještě horší kolem 25%, těžká difuzní hypokineze, těžká globální systolická dysfunkce.

Krajský soud jistě respektuje stanovisko žalovaného, že hůře obtížná či méně kvalitní lékařská péče ve srovnání s péčí, které se žalobci dostalo v České republice, není a nemůže být důvodem pro kladné rozhodnutí o udělení humanitárního azylu. S tímto závěrem by krajský soud souhlasil za předpokladu, že by si správní orgán obstaral zprávu odborného lékaře, ve které by byl jasně popsán zdravotní stav žalobce včetně otázky jeho možného vycestování do země tak, aby návratem žalobce nedošlo k ohrožení jeho života. Nelze přijmout přístup žalovaného, který si zprávu tohoto charakteru vyžádal až po vydání rozhodnutí a jejím obsahem argumentoval ve vyjádření k žalobě. Poslední zpráva MUDr. Klejmy z 30. 3. 2012, pokud ji krajský soud porovnal ze zprávou ze dne 16. 5. 2011, svědčí o důvodnosti

námítky žalobce o závažnosti jeho zdravotního stavu. K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V této otázce považoval krajský soud za logické, s ohledem na své výhrady k rozhodnutí žalovaného ohledně rozhodovacího postupu ve věci humanitárního azylu, zrušit přezkoumávané rozhodnutí i v té části, která se vztahuje k doplňkové ochraně. Je namístě umožnit správnímu orgánu, aby po vyhodnocení soudem vytýkaných pochybení uvážil, jaká forma ochrany by v případě žalobce, pokud by se po doplnění dokazování prokázala důvodnost jeho námitek, jevila nejvhodnější. Výrok přezkoumávaného rozhodnutí pak zůstává v té části, ve které bylo rozhodnuto o neudělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu nedotčen, když žalobce důvody pro případné kladné rozhodnutí netvrdil a správní orgán je proto nemohl shledat.

Správní orgán byl dle názoru krajského soudu povinen obstarat si informace zcela konkrétní, aktuální a cíleně se vztahující k osobě žalobce. Své povinnosti, jak bylo výše vysvětleno, nedostál v potřebném rozsahu, a proto krajský soud námítku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu považoval za důvodnou.

Krajský soud z důvodů shora popsaných rozhodnutí žalovaného s ohledem na důvodnost vznesených námitek ve smyslu nedostatečně zjištěného skutkového stavu zrušil pro vady řízení a věc tak vrátil žalovanému k dalšímu projednání (§ 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný po vyhodnocení výše specifikovaných a soudem rozebraných žalobních námitek doplní dokazování a o žádosti opětovně rozhodne. Odstranění a objasnění zjištěných vad vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsaným.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) účast na jednání soudu dne 11. 4. 2012. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 4.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 4.800,- Kč. Náhrada daně z přidané hodnoty, jejímž je ustanovený advokát plátcem, činí 960,-Kč. Celková odměna ve výši 5.760,- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. dubna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně